

Wit brood...

Op een goeje dag kwam Pap thuis met wit brood, gekregen van een Amerikaanse soldaat. Volgens Mam had hij het geruild tegen zijn revolver. Later begreep ik dat deze ruil voor hem meer betekende dan alleen maar wit brood, maar ook het einde van de voortdurende confrontatie met de werkgever waarvan de directie inmiddels was opgepakt en was opgeborgen in de kelders van kasteel Amstenrade.

Eens kwam er hoog bezoek in ons dorp, een generaal met heel veel sterren en strepen. Staand in een jeep inspecteerde hij zijn manschappen. Het hele Amerikaanse leger stond in de houding en salueerde. Dit schouwspel als van een Romeins veldheer die zijn veroverd gebied inspecteert maakte wel indruk op ons kleine jongetjes die langs de kant van de weg stonden en zich vergaapten aan dit schouwspel. Enkele dagen later waren alle soldaten verdwenen, vertrokken naar het Noorden waar het nog steeds oorlog was en waar velen van hen nog zouden sneuvelen.

Als ik nu, na al die jaren, op het Amerikaanse kerkhof in Margraten al die witte kruisen zie, dan krijg ik weer een brok in mijn keel en komt bij mij die ene vraag weer boven: "Wat waren het voor vaders, die hun zonen afstonden om ons te komen bevrijden".

Cor Geilen